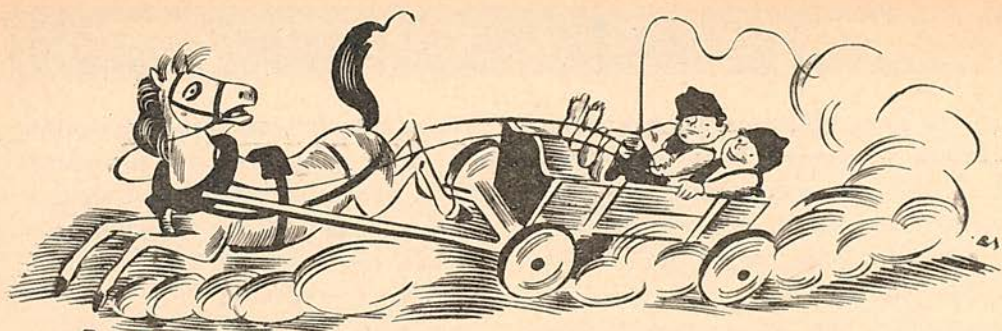

ЧИЧО ПЪЙ И АСМА БЕИ

Макаръ Хаджи Михалаки да знаеше всичко онова, което Дуньо и Пъйчо бяха сторили въ Търново и да бѣ чулъ за дветѣ волчета на баба Пройчовица, все пакъ не можеше да прости на двамата палавци за своя синъ. Ето защо, когато веднажъ Хаджията разправяше въ кафенето, че ще върви въ Търново и Дуньо и Пъйчо му се примолеха да ги качи на талигата, че и тѣ бѣха решили да вървятъ вече въ града да търсятъ работа, Хаджи Михалаки ги нахока и рече, че той на талигата си хаирсъзи не вози. Дуньо и Пъйчо нищо му не рекоха, ала намѣсиха се стари хора и казаха:

— Не си правъ, Хаджи. Нищо лошо не сж сторили момчетата. Цѣло лѣто сж се бѣхтали по кѣра на своитѣ да помагатъ. И сега за лошо въ града не отиватъ. Работа ще си търсятъ, та презъ зимата съ скръстени ржце да не стоятъ. Нѣма да ти се изяде талигата, а коньтъ ти е здравъ — пжтъ му дай само. Та качи момчетата да не вървятъ толкова пжтъ пешъ.

— Не! — кресналъ Хаджи Михалаки. — Казахъ вече — не!

Дуньо сбуталъ Пъйчо и тръгна ли да си вървятъ.

— Чувай, Чичо Пъй, — рекълъ Дуньо, като излѣзли. — Докато старцитѣ говориха и Хаджи Михалаки се мръщѣше като котка презъ пости, не зная какъ, мина ми презъ умъ една приказка. Дѣдо ли, баба ми ли бѣше ми я разправяла — не помня — ала хубава приказка е. Въ нея има една гяволия. Съ тази гяволия и ние утре можемъ да подмамимъ Хаджи Михалаки, да му вземемъ талигата и стигнемъ въ Търновочорбаджиски, а пжкъ Хаджията да бѣхте пешъ до града.

Пъйчо опулилъ радостно очи!

— Де да можешъ да го сторишъ! Ще е чудо. Само че азъ ще карамъ коня. Силенъ конь е, не е за твойтъ слаби ржце. На ума ти се покорявамъ, но на ржцетѣ ти върва нѣмамъ.

— Ща, ща, Чичо Пъй, само да не забравишъ да си вземешъ новитѣ царвули, дето си ги купи миналата недѣля. Тѣй ще го сторя, че ще ме харесашъ.